

การศึกษาสภาพการบริหารจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียน
มัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ
**A Study of State in Japanese Learning Management in the School
of North of Thailand**

แก้วกัลยาณี ใจสมักร และ นิรดา เวชญาลักษณ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Keawkalayanee Jaisamak and Nirada Wechayaluck

Pibulsongkram Rajabhat University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: imchom10@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มี จุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพการบริหารจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนวิชาภาษาญี่ปุ่น รวมทั้งสิ้น 133 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า การบริหารจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือโดยรวมอยู่ในระดับมาก ประกอบด้วย 1) ด้านการวางแผนการจัดการเรียนรู้ พิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่อยู่ในระดับสูงสุด คือ สนับสนุนการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น 2) ด้านการปรับปรุง แก้ไขกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่อยู่ในระดับสูงสุด คือ พัฒนาครูให้มีความก้าวหน้าทางวิชาชีพครู 3) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่อยู่ในระดับสูงสุด คือ ประเมินผลการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องเป็นระยะ และ 4) ด้านการวัดผลและประเมินผลด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่อยู่ในระดับสูงสุด คือ ใช้เครื่องมือวัดที่หลากหลาย เหมาะสม ตรงตามจุดประสงค์ จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้

คำสำคัญ : สภาพการบริหารจัดการเรียนรู้; วิชาภาษาญี่ปุ่น

Abstracts

The purpose of this research was to study the in Japanese Learning Management of Teacher in the School of Nort of Thailand The group of informants consisted of school administrators and Japanese language teachers in total 133 people. Instrument used in this research was a 5-level estimation questionnaire. The statistics used for data analysis are mean and standard deviation.

The results found that Management of Japanese language learning at secondary schools that offer Japanese language courses in the northern region as a whole was at a high level. 1) Considering the plan of learning management, the item at the highest level was to support the students to access to studying at university in the field of Japanese language. 2) Considering the modification of the teaching process, the item at the highest level was to develop teachers to have professional advancement in teaching. 3) Considering teaching activities, the item at the highest level was the consistent and periodic evaluation in teaching outcome. 4) Considering learning measurement and evaluation, the item at the highest level was to use a various and proper tools with meeting the objective and aim of learning.

Keywords : Learning Management Conditions; Japanese Language

บทนำ

จากการพัฒนาของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) มาสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (เออีซี) ในปี พ.ศ. 2558 โดยมุ่งเน้นที่ความสำคัญของประชากรในอาเซียน และการแลกเปลี่ยนระหว่างบุคลากรด้านการศึกษาระหว่างสถาบันต่าง ๆ และภาคธุรกิจเอกชนในประเทศสมาชิก ประเทศไทยในฐานะสมาชิกอาเซียนจึงต้องพัฒนาและปรับตัวเพื่อรองรับกับสถานการณ์ครั้งนี้ ดังนั้นการศึกษาทางด้านภาษาจึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อวงการ การศึกษาในปัจจุบัน โดยเฉพาะการศึกษาทางด้านภาษาที่สาม ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น และภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่นเป็นอีกภาษาที่น่าสนใจ จากผลการสำรวจจากเว็บไซต์มติชนออนไลน์ แนวโน้มการลงทุนของบริษัทญี่ปุ่นในประเทศไทย ปี 2560 ซึ่งสำรวจเป็นครั้งที่ 3 ระหว่างวันที่ 30 พ.ค.- 30 ก.ย. 2560 จำนวน 6,134 บริษัท ได้รับการตรวจสอบยืนยันสถานะทำธุรกิจในไทย 5,444 บริษัท เพิ่มขึ้น 877 บริษัท จากที่ทำสำรวจครั้งก่อนปี 2557 ขึ้น (มติชนออนไลน์, 2564 : ออนไลน์) จากการสำรวจการลงทุนของบริษัทญี่ปุ่นโดยตรงในอาเซียน พบว่าการลงทุนสะสมจากอดีตถึงปีที่ผ่านมาในอาเซียนรวม 1.63 แสนล้านเหรียญสหรัฐ อันดับหนึ่งเป็นไทย มูลค่าลงทุนสะสม 5.35 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ รองลงมาสิงคโปร์ 3.96 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ อินโดนีเซีย 2.66 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ เวียดนาม 1.46 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ ฟิลิปปินส์ 1.36 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ มาเลเซีย 1.26 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ เมื่อพิจารณาเฉพาะในไทย ปีที่ผ่านมาต่างชาติลงทุนโดยตรงในไทยรวม 1.97 แสนล้านเหรียญสหรัฐฯ ชาติที่มาลงทุนในไทยมากที่สุด คือ ญี่ปุ่น คิดเป็นสัดส่วน 36.2 % รองลงมาสิงคโปร์ 14.8 % ยุโรป 14.3 % สหรัฐฯ 7.7% ฮองกง 5.5% จีน 1.8% ซึ่งจะเห็นได้ว่า บริษัทญี่ปุ่นลงทุนในไทยเป็นอันดับแรก และเป็นอันดับ 1 ในอาเซียน เพราะนโยบายส่งเสริมการลงทุนของภาครัฐมีความชัดเจน

ต่อเนื่อง ไทยมีโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการลงทุนดีกว่าประเทศเพื่อนบ้าน ไทยมีนโยบายการค้าเสรีที่ต่อเนื่อง รวมถึงมีฐานการลงทุนของบริษัทญี่ปุ่นขนาดใหญ่ ทำมาตั้งแต่ 10 ปีที่ผ่านมารองรับอยู่แล้วทำให้การขยายธุรกิจทำได้ง่ายขึ้น (มติชนออนไลน์, 2564 : ออนไลน์) ซึ่งไม่เพียงแต่ภาคอุตสาหกรรมเท่านั้น รวมไปถึงธุรกิจการท่องเที่ยว การโรงแรม การค้าขาย และด้านอื่นๆที่เพิ่มขึ้นตามไปด้วย เมื่อสังเกตจากผลสำรวจสถาบันการศึกษาภาษาญี่ปุ่นในต่างประเทศ ประจำปี 2555 พบว่าในประเทศไทยมีจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น 78,802 คน ปี 2558 มีจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น 173,817 คน และในปี 2561 มีจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น 184,962 คน (Japan Foundation, 2018 : online)

จะเห็นได้ว่ามีคนไทยสนใจเรียนภาษาญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และสืบเนื่องมาจากในปีพ.ศ. 2524 เริ่มเปิดแผนการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และทำการปรับปรุงแก้ไข หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของวิชาภาษาญี่ปุ่นในปีพ.ศ. 2544 ให้สามารถก่อตั้ง หลักสูตรภาษาญี่ปุ่นได้ แม้กระทั่งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หลังจากนั้นจำนวนผู้เรียน จำนวนครูผู้สอน และจำนวนสถาบันก็เพิ่มขึ้น ในปีพ.ศ. 2551 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานวิชาภาษาญี่ปุ่นระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา จึงถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศจากหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน 8 กลุ่มสาระ และในต้นปี พ.ศ. 2553 เกิดนโยบายใหม่จากกระทรวงศึกษาธิการที่เรียกว่า World Class Standard School โดยเป็นเป้าหมายหลักของการจัดการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาทั่วประเทศจึงทำให้วิชาภาษาญี่ปุ่นสามารถเรียนได้ แม้กระทั่งนักเรียนที่เรียนสายคณิต -วิทย์ ดังนั้น จำนวน ผู้เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นที่โรงเรียนมัธยมศึกษาจึงมีเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปีอย่างรวดเร็ว (Japan Foundation, 2010 อ้างถึง ใน ยุพิน ประทุมมี (2556 : 1) จากโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในสังกัดสพฐ.จำนวน 2,361 โรงเรียน มีโรงเรียนที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นจำนวน 111 โรงเรียน (สำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน : 2552 อ้างถึง ใน ยุพิน ประทุมมี (2556 : 1) คิดเป็น 4.7 เปอร์เซ็นต์ของโรงเรียน ที่เปิดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นมีวัตถุประสงค์การเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจสามารถสื่อสารเป็นรูปประโยคภาษาญี่ปุ่นขั้นพื้นฐานได้และเพื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

แม้ว่าภาษาญี่ปุ่นมีประโยชน์และมีความจำเป็นดังกล่าวมาแล้วก็ตาม แต่ในสภาพความเป็นจริงการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นใน ระดับมหาวิทยาลัยของรัฐและในกำกับของรัฐในเขตภาคเหนือ ของประเทศไทยที่จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นด้วยรูปแบบรวมกลุ่ม ของผู้เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกันตลอด 4 ปีการศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2553 เป็นต้นมา ผู้เรียนมีจำนวนมากการจัดการเรียนการสอน และจัดกิจกรรมเสริมในห้องเรียนจึงทำได้ยาก (อัจฉรา อังตระกูล, 2553 : 261) นอกจากนี้การสอนภาษาญี่ปุ่นยังประสบกับปัญหาด้านต่าง ๆ เช่น ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมาหลายปีแต่ไม่สามารถพูดภาษาญี่ปุ่นได้ หรือสามารถอ่านเขียนภาษาญี่ปุ่นได้ปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาดังกล่าว อาจเกิดจากครูและตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอนพบว่าบางท่านไม่ได้จบวิชาภาษาญี่ปุ่นโดยตรง อาจไม่มีความถนัด และผู้สอนบาง ท่านจบวิชาภาษาญี่ปุ่นโดยตรง แต่ไม่เชี่ยวชาญในวิชานั้น ทำให้ขาดความมั่นใจในการจัดกิจกรรมการสอน ครูผู้สอนขาดเทคนิคการสอนที่จะดึงดูดให้ผู้เรียนตั้งใจและสนใจเรียนภาษาญี่ปุ่นการเรียน การสอนภาษาญี่ปุ่น ในประเทศไทยโดยทั่วไปยังใช้ระบบเก่า

ซึ่งเน้นการท่องจำ อ่าน คัด เขียนไม่เกิดแรงจูงใจในการที่จะนำไปใช้ในชีวิตจริง ด้านนักเรียน ก็ยังพบปัญหาต่าง ๆ อีกมากมาย บังคับให้เรียนโดยเรียงลำดับตามผลการเรียน บางคนไม่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ประสิทธิภาพการเรียนต่ำ ผู้เรียนจำนวนมากไม่สามารถนำ ความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนขาดเป้าหมายในการเรียน และสิ่งที่สังเกตได้จากข้อมูลจำนวนผู้เข้าสอบ วัดระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น JLPT ซึ่งดำเนินการจัดสอบโดยสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นในพระบรมราชูปถัมภ์สาขากาเคเทนีอ่วมกับ Japan Foundation พบว่ามีจำนวนผู้เข้ามาสมัครทดสอบ ศูนย์ภาคเหนือในปี 2556 - 2559 เฉลี่ยมีจำนวนเพียง 2,253 คน คิดเป็นเพียงร้อยละ 11.38 ของจำนวนนักเรียนภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือตอนบนของไทย และในจำนวนผู้สมัครสอบนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาและกลุ่มคนทำงาน แต่กลุ่มนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะเป็นส่วนน้อยคิดเป็นร้อยละ 8 ของจำนวนผู้เข้าสอบ (ฐานข้อมูลการสอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่นศูนย์สอบเชียงใหม่ : 2560 อ้างถึงใน วลัยพร กาญจนการุณ และ อธิษฐ์ ปัญญา, 2560 : 2)

ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาสภาพการบริหารจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นใน เขตภาคเหนือ ที่ไม่บรรลุวัตถุประสงค์โดยการเชื่อมโยงกับวงจรคุณภาพเดมมิง (Demming Cycle) ซึ่งประเทศญี่ปุ่นได้นำมาเป็นหลักการในการปฏิบัติงานภายใน บริษัท โรงงาน แม้กระทั่งสถานศึกษาในปัจจุบัน ได้นำหลักการบริหารงานวงจรคุณภาพเดมมิง (Demming Cycle) ภายใต้การดำเนินการตามขั้นตอนของ PDCA มาดำเนินการในโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนการบริหารสถานศึกษา ขั้นตอนการดำเนินการจัดทำโครงการ หรือแม้กระทั่ง ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน สามารถนำมาปรับใช้ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่นในมัธยมศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพการบริหารจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาสภาพการบริหารจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาญี่ปุ่นตามหลักการสอนของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ โรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา ที่มีการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ จำนวน 87 แห่ง

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ โรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา ที่มีการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ จากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางสำเร็จรูปของเครซีและมอแกน (Krejcie &

Morgan, 1970 : 608) โดยเทียบสัดส่วนตามจำนวนโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา ที่มีการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ จำนวน 73 แห่ง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้เป็น แบบสอบถามสภาพการดำเนินการบริหารจัดการการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ของครูระดับมัธยมศึกษา ในภาคเหนือ แบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอน วิชาภาษาญี่ปุ่นระดับมัธยมศึกษา ในภาคเหนือ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการบริหารจัดการการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ ประกอบไปด้วย 4 ด้าน มีจำนวน 35 ข้อ ดังนี้

1. ด้านการวางแผนการจัดการเรียนรู้	จำนวน 10 ข้อคำถาม
2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	จำนวน 14 ข้อคำถาม
3. ด้านการวัดผลและประเมินผลด้าน
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	จำนวน 4 ข้อคำถาม
4. ด้านการปรับปรุง แก้ไขกระบวนการ
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	จำนวน 7 ข้อคำถาม

ทั้งนี้ได้นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.968

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับดังนี้

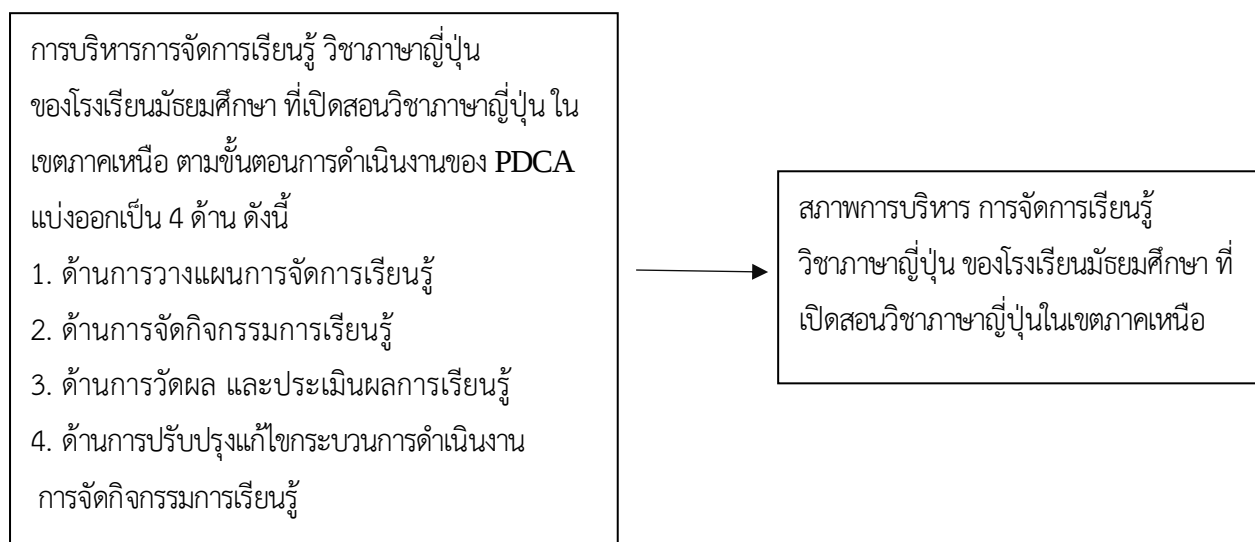
1. ผู้วิจัยขอหนังสือ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามเพื่อขออนุญาตผู้อำนวยการสถานศึกษา ที่จัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาในภาคเหนือ จากจำนวนกลุ่มเป้าหมาย 73 โรงเรียน เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบการวิจัย
2. ผู้วิจัยส่งและรับแบบสอบถามทาง google form จำนวน 146 ฉบับ พบว่า ผู้วิจัยสามารถเก็บแบบสอบถาม google form ที่ผู้อำนวยการโรงเรียนและครูผู้สอนภาษาญี่ปุ่น ได้รับการตอบกลับ จำนวน 133 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 97.09
3. ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามที่ตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วนำข้อมูลเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อหาค่าสถิติ แล้วดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยครั้งต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative) จากแบบสอบถามผู้วิจัยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับหาค่าทางสถิติ ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

การศึกษาสภาพการบริหารการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพ	กลุ่มตัวอย่าง (n)	ผู้ตอบแบบสอบถาม (n)	ร้อยละ (%)
ผู้บริหารสถานศึกษา	73	62	45.26
ครูผู้สอนวิชาภาษาญี่ปุ่น	73	71	51.83
รวม	146	133	97.09

จาก ตาราง 2 พบว่า จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 133 คน จำแนกเป็น ผู้บริหารสถานศึกษา 62 คน คิดเป็นร้อยละ 45.26 และเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 51.83

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลการศึกษาสภาพการบริหารการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ ในภาพรวม

ข้อ	การบริหารการจัดการเรียนรู้	n = 73		ระดับ	ลำดับ
		($\bar{X}$)	S.D.		
1	ด้านการวางแผนการจัดการเรียนรู้	17.4	0.51	มาก	1
2	ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.14	51.0	มาก	3
3	ด้านการวัดผลและประเมินผลด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	14.4	63.0	มาก	4
4	ด้านการปรับปรุง แก้ไขกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	15.4	53.0	มาก	2
รวม		15.4	47.0	มาก	

จาก ตาราง 3 พบว่า สภาพการบริหารการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.17$) อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านการปรับปรุง แก้ไขกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.15$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการจัด

กิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.14$) อยู่ในระดับมาก และด้านการวัดผลและประเมินผลด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.14$) อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยอภิปรายผลประเด็นสำคัญจากการวิจัยที่พบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การศึกษาการบริหารการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยป่วน ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาไทยป่วน ในเขตภาคเหนือ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการบริหารจัดการเรียนการสอนมีการวางแผนไว้อย่างครอบคลุม ซึ่งการวางแผนในการบริหารจัดการนั้นเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญเนื่องจากการกำหนดทิศทางในการดำเนินงานให้ไปสู่เป้าหมายได้ นอกจากนี้แล้วยังมีการกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจน จากนั้นจึงได้มีการดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ตามขั้นตอนซึ่งสอดคล้องกับ Chunping Zhu (2563 : 6) ที่ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบการบริหารการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในมณฑลกว่างซี ประเทศจีน พบว่ารูปแบบการบริหารการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศจีน มีสารสนเทศ ที่สำคัญในการบริหารจัดการ คือการวางแผนในการบริหารจัดการ นอกจากนี้แล้วยังพบว่าจากผลการศึกษาการบริหารการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยป่วนของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาไทยป่วน ในเขตภาคเหนือ มากที่สุดคือ ด้านการวางแผนการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นปัจจัยสำคัญที่มีส่วนทำให้การจัดการเรียนรู้ประสบความสำเร็จ เพราะต้องมีการศึกษาข้อมูลพื้นฐานมาใช้ในการกำหนดแผนการจัดการเรียนรู้ เช่น การวิเคราะห์หลักสูตร โครงสร้างหลักสูตรและเนื้อหารายวิชา และยังมีการกำหนดวิธีการสอน ออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภลักษณ์ ศรีวุฒิน (2561 : 67) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาสภาพและแนวทางการดำเนินงานด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของครูในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิจิตรเขต 2 พบว่ามีการบริหารจัดการด้านกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด โดยในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพได้นั้นจะต้องมีการวางแผนและออกแบบการจัดกิจกรรมให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าแต่ละด้านมีค่าเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกัน และอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยนำมาอภิปรายดังนี้

1. ด้านการวางแผนการจัดการเรียนรู้โดย ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ สนับสนุนการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาภาษาไทยป่วน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการวางแผนการจัดการเรียนรู้นั้นมีการวางแผนครอบคลุมวัตถุประสงค์และเป้าหมายสำคัญที่ต้องการให้บรรลุหลังจากการจัดการเรียนการสอน โดยมีการวิเคราะห์หลักสูตร และวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้ตรงตามตัวชี้วัดของหลักสูตร ซึ่งโดยเป้าหมายหลักในการ

จัดการเรียนการสอนคือเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำองค์ความรู้ที่ได้ไปใช้เป็นพื้นฐานและต่อยอดความรู้ในระดับอุดมศึกษาได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวลัยพร กาญจนการุณ และธีรัช ปัญโญ (2560 : 6) ที่ได้ศึกษาเรื่องความสำเร็จของนักเรียนและความคาดหวังของนักเรียนและผู้ปกครองต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ โดยผลการวิจัยพบว่าความคาดหวังของนักเรียนและผู้ปกครองหลังนักเรียนสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายคือ การเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี สำหรับความคาดหวังเมื่อนักเรียนเข้าเรียนในระดับปริญญาตรีแล้วนั้น นักเรียนมีความคาดหวังในการศึกษาต่อต่างประเทศ โดยผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนและสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้เป็นการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งนักเรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นต่างก็มีเป้าหมายหลักคือต้องการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งด้านการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาและการศึกษาต่อต่างประเทศอีกด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือวางแผนดำเนินการศึกษาวิเคราะห์หลักสูตร วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา จัดทำโครงสร้าง เวลาเรียน วิธีการประเมินผลการเรียนรู้ น้ำหนักคะแนน วิเคราะห์จุดประสงค์ เป็นลำดับขั้นตอน จะเห็นได้ว่าข้อนี้ค่าเฉลี่ยต่ำสุดแต่ก็อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครูผู้สอนยังขาดความชำนาญในด้านการวิเคราะห์หลักสูตร วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา หรือหลักสูตรไม่สอดคล้องกับสภาพการสอนจริงซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธนเดช กิจสุภไพศาล (2562 : 79-91) ที่ได้ศึกษาเรื่องการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาสอนภาษาจีนตามการรับรู้ของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 ซึ่งผลการศึกษาพบว่าด้านการบริหารหลักสูตรนั้นไม่สอดคล้องกับสภาพการเรียนการสอนจริงและหลักสูตรสถานศึกษาขาดผู้เชี่ยวชาญในการจัดทำหลักสูตรภาษาจีนที่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน

2. ด้านการปรับปรุง แก้ไขกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ พัฒนาครูให้มีความก้าวหน้าทางวิชาชีพครู ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการปรับปรุง แก้ไขกระบวนการจัดการเรียนรู้ เป็นกระบวนการที่ช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นทำให้การเรียนการสอนได้รับการพัฒนาที่ถูกต้อง โดยในการปรับปรุงแก้ไขกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการพัฒนาครูให้มีความรู้ความสามารถรอบด้านสามารถทำให้ครูผู้สอนมีความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ ช่วยให้ครูผู้สอนสามารถแก้ไขปัญหาในชั้นเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวชิระ วิชชวรนนท์ และคณะ (2552 : 76) ที่ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนากระบวนการจัดการความรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่าการทดลองใช้กระบวนการจัดการความรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาทำให้ครูผู้สอนสามารถพัฒนาการเขียนแผนการเรียนรู้อีกการสอนการผลิตสื่อนวัตกรรมใหม่ เกิดการนำประสบการณ์จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อไปพัฒนาการเรียนการสอน การพัฒนาตนเองมีความมั่นใจตนเองในการจัดการเรียนการสอนเป็นการเพิ่มเติมใน

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ได้นำความรู้ที่ได้นำไปปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน นำความรู้ที่ได้ไปพัฒนาทักษะการสอนภาษาอังกฤษและนำกลับมาใช้กับนักเรียนให้มีความสนใจและมีความสุขสนุกสนานในการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้ยังส่งผลไปถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และการพัฒนาเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ปรับปรุงพัฒนาโครงการสอบวัดระดับความรู้ทางด้านภาษาญี่ปุ่น JLPT ให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะขาดการปรับปรุงด้านโครงสร้างหลักสูตรที่สามารถตอบสนองต่อการนำไปใช้สอบวัดระดับความรู้ภาษาญี่ปุ่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอิซาโอะ ยามาอิ (2559 : 65) ที่ได้ศึกษาเรื่องสถานการณ์การเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในภาคเหนือ โดยผลการศึกษาพบว่าการสอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่นมีความยาก ซึ่งมีการวัดความสามารถทางทักษะและด้านความสามารถทางด้านการสื่อสาร โดยจะวัดความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนในสถานการณ์จริงผลการสอบจะแบ่งเป็น 5 ระดับ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งต้องมีทักษะในด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนที่สามารถสื่อสารกับชาวญี่ปุ่นให้เข้าใจได้ในระดับหนึ่ง ซึ่งผู้ที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย อาจยังไม่มีโอกาสเพียงพอในการฝึกใช้ทักษะทั้ง 4 ด้านให้คล่องภายในระยะเวลา 3-4 ปี ดังนั้นสถานศึกษาควรมีการปรับปรุงโครงสร้างหลักสูตรที่สามารถตอบสนองต่อการนำไปใช้สอบวัดระดับความรู้ภาษาญี่ปุ่นได้ในระดับที่เหมาะสม

3. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ประเมินผลการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องเป็นระยะ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่สำคัญซึ่งต้องปฏิบัติควบคู่กับกระบวนการจัดการเรียนรู้เนื่องจากเป็นกระบวนการที่สามารถสะท้อนผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูผู้สอน หากในการจัดกิจกรรมนั้น ๆ ไม่สามารถทำให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้ ครูผู้สอนจำเป็นต้องปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ใหม่เพื่อให้ผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้ ดังนั้นจึงต้องมีการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนต่อเนื่องเป็นระยะเพื่อให้ทราบแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศุภลักษณ์ ศรีวิวัฒน์ (2561 : 67) ที่ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาสภาพและแนวทางการดำเนินงานด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของครูในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิจิตรเขต 2 โดยผลการศึกษาพบว่าครูจำเป็นต้องพัฒนาตนเองในด้านการวัดผลและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง เพื่อปรับปรุงแผนการดำเนินงานการจัดการเรียนรู้วิชาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น มีการจัดกิจกรรมวัดผลและประเมินผลโดยให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมวิเคราะห์ข้อมูลผู้เรียน เป็นรายบุคคลก่อนจัดกิจกรรม และสังเกตพฤติกรรมขณะทำการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรายบุคคล จากนั้นศึกษาข้อมูลผู้เรียนหลังการจัดทำการเรียนรู้จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการคิดและกระบวนการคิดโดยให้ผู้เรียนทุกคนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองเพิ่มมากขึ้นครูพัฒนาจุดเด่นจุดด้อยของการจัดกิจกรรมทุกครั้ง และออกแบบการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสม นอกจากนี้ยังพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ได้แก่ เปลี่ยนแปลงวิธีการจัดการเรียนรู้ มีความยืดหยุ่น สนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าใน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำเป็นต้องใช้สื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัยและสามารถตอบสนองต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในปัจจุบัน ซึ่งอาจต้องใช้งบประมาณในการจัดซื้อสื่อการเรียนการสอนที่สามารถใช้ในการฝึกทักษะทางภาษาญี่ปุ่นพร้อมทั้งสร้างความสนุกสนานในการเรียนการสอนที่ไม่ซ้ำซากจำเจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธนเดช กิจสุภาไพศาล (2562 : 79-91) ที่ได้ศึกษาเรื่องการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาสอนภาษาจีนตามการรับรู้ของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 ผลการวิจัยพบว่าการบริหารจัดการด้านสื่อการสอน โรงเรียนขาดแคลนสื่อการสอนอิเล็กทรอนิกส์ และสื่อการสอนที่ทันสมัยและหลากหลาย และไม่มียกงบประมาณในการจัดซื้อสื่อการสอนประเภทต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทันสมัยสามารถกระตุ้นความสนใจและสร้างความสนุกสนานในการเรียนการสอน

4. ด้านการวัดผลและประเมินผลด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ใช้เครื่องมือวัดที่หลากหลาย เหมาะสม ตรงตามจุดประสงค์ จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวัตถุประสงค์ในการวัดผลประเมินผลนั้นเพื่อพัฒนาสมรรถภาพของนักเรียนจึงต้องพยายามค้นหาผู้เรียนแต่ละคนว่ามีจุดเด่นจุดด้อยในเรื่องใดและหาทางปรับปรุงผู้เรียนแต่ละคนให้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวินัส จันทะวงษ์ศรี (2562 : 61-67) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งพบว่าการบริหารจัดการด้านการวัดผลและประเมินผลกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก โดยพบว่าแนวทางการบริหารจัดการการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้มีประสิทธิภาพคือด้านการวัดและประเมินผลที่จะทำให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดโดยต้องมีวิธีการวัดผลประเมินผลที่หลากหลายและตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ นอกจากนี้ยังพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ได้แก่ ประเมินผลก่อนเรียน ประเมินผลระหว่างเรียน ประเมินผลหลังเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและขาดการนำมาใช้ในทางปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของขจิตรารัตน์ แสนรัมย์ (2557 : 75) ที่ได้ศึกษาเรื่องสภาพการบริหารงานด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 3 โดยผลการวิจัยพบว่าครูยังขาดการวัดผลประเมินผลที่เหมาะสม จึงควรมีการจัดทำเครื่องมือในการวัดและประเมินผลที่ได้มาตรฐาน มีการประเมินผลการปฏิบัติตามสภาพจริงและมีวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลายวิธี แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงลำดับของการบริหารการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือจากผลการศึกษาที่ได้พบว่าด้านการวัดผลและประเมินผลด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับด้านอื่นๆ อาจเนื่องจากว่าครูขาดความเข้าใจเกี่ยวกับเกณฑ์ในการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลประเมินผลที่หลากหลายและมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

จากผลการศึกษาพบว่าการบริหารการจัดการเรียนรู้ และด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ ได้พบข้อสังเกตว่าด้านการวัดผลและ ประเมินผลด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำที่สุด ผู้วิจัยจึงได้มีข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยนี้ นำไปใช้ประโยชน์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ด้านการวัดผลและประเมินผลด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้บริหารสถานศึกษาและ ครูผู้สอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ควรทบทวนการใช้เครื่องมือวัดที่หลากหลาย มีความเหมาะสม ตรงตามจุดประสงค์ จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ จัดให้มีประเมินการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการที่หลากหลายดำเนินการประเมินผู้เรียน หา จุดเด่น จุดด้อย จุดที่ควรพัฒนาของผู้เรียน

1.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ควรจัดให้ ประเมินผลการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องเป็นระยะ สนับสนุนให้จัดกิจกรรมได้สอดคล้องกับเนื้อหา ดำเนินการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ตรงกับวัตถุประสงค์ และ สอดคล้องกับหลักสูตร นอกจากนี้แล้วควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ ให้ความรู้พร้อมกับให้ความสนุกสนานและกระตุ้นความสนใจของนักเรียน อีกทั้งควรมีการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนที่เน้นให้นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ในการสอบวัดระดับความรู้ทางด้านภาษาญี่ปุ่น JLPT และการสอบ เข้าเรียนในระดับอุดมศึกษามากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากผลการศึกษาวิจัย การศึกษาสภาพการบริหารการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ของ โรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ พบว่า ด้านการวัดผลและประเมินผลด้านการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นประเด็นที่ต้องส่งเสริมในระดับแรก ควรศึกษาวิจัยแนวทางการพัฒนาหรือส่งเสริม ด้านการบริหารการวัดผลและประเมินผลด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียน มัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ในเขตภาคเหนือ

2.2 จากผลการศึกษาพบว่าควรมีการศึกษาปัญหาหรือปัจจัยในเชิงลึกที่มีอิทธิพลต่อผลการ ปฏิบัติในด้านการบริหารจัดการการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่น เพื่อเป็นแนวทางในการหลีกเลี่ยงหรือลดปัจจัย ดังกล่าวและมีการส่งเสริมปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนการบริหารการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่นให้มีประสิทธิภาพ มากยิ่งขึ้น เช่น การวางแผนดำเนินการศึกษาวิเคราะห์หลักสูตร การส่งเสริมการสอบวัดระดับความรู้ทางด้าน ภาษาญี่ปุ่น JLPT การจัดการเรียนรู้ที่มีความยืดหยุ่น เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- ขจิตรารัตน์ แสนรัมย์. (2557). สภาพการบริหารงานด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
- ธนเดช กิจสุภไพศาล. (2562). การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาสอนภาษาจีนตามการรับรู้ของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1. วารสารการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร. 10 (2), 79-91.
- มติชนออนไลน์. (2564). พบบริษัทญี่ปุ่นลงทุนในไทยมากขึ้นจากปี 2557. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม 2564. แหล่งที่มา: <https://www.tcijthai.com/news/2017/19/current/7436>.
- ยุพิน ประทุมมี. (2556). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นในการเรียนแบบรวมกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกัน. วิทยานิพนธ์สาขาญี่ปุ่นศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วชิระ วิชชวรนนท์และ คณะ. (2552). การพัฒนากระบวนการจัดการความรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา. การวิจัยทุนอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2550 มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- วินส จันทะวงศ์ศรี และคณะ. (2562). การบริหารจัดการการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในมหาวิทยาลัยราชภัฏ. วารสารราชชนก. กรกฎาคม- ธันวาคม, 61-67.
- วลัยพร กาญจนการุณและ อธิษฐ์ ปัญญา. (2560). ความสำเร็จของนักเรียนและความคาดหวังของนักเรียน และผู้ปกครองต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนปลายเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่. ทุนวิจัย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศุภลักษณ์ ศรีสุวรรณ. (2561). การศึกษาสภาพและแนวทางการดำเนินงานด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของครูในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิจิตรเขต 2. วิทยานิพนธ์ สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- อัจฉรา อั้งตระกูล. (2553). ปัญหาการศึกษาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกของมหาวิทยาลัยในเขตภาคเหนือของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ สาขาภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศ คณะอักษรศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อิชาโอะ ยามาอิ. (2559). สถานการณ์การเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในภาคเหนือ. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทิร์น. 10 (2), 52-62.

- CHUNPING,ZHU .(2563). รูปแบบการบริหารการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในมณฑลกว่างซีประเทศจีน. วิทยานิพนธ์ดุซงู้
บัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.
- Japan Foundation. (2564). เรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยมีจำนวนประมาณ 174,000 คน. ออนไลน์.
สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม 2564. แหล่งที่มา: <http://www.jpjf.go.jp/j/about/press/2016/057.html>.
- Japan Foundation. (2564). สํารวจคนเรียนญี่ปุ่น ปี 2018.ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม 2564.
แหล่งที่มา: <https://www.jpjf.go.jp/j/about/press/2019/029.html> .
- Krejcie, R.V., & Morgan, D.W. (1970). Determining sample size for research activities.
Education and Psychological Measurement, 30 (3), 607- 610.